

Тракийска ОФ-лига

ОРГАН НА ТРАКИЙСКАТА ЕМИГРАЦИЯ—Хасково

Гл. редактор: Стаю Кирев

излиза всеки вторник

Цена 5 лева

Да стоварим нашия юмрук върху реакцията

Беше време, когато живеехме под наблюдението на кривото око на хазяина. Беше време, когато продажните фашистки правителства, от вчера, спекулираха с националното ни чувство и чест, за които шовинистични цели и империалистични домогвания станахме жертва и в един период от двадесет и пет години бяхме принудени на четири пъти да напуснем родната страна, домовете си. Двадесет и пет години на бежански неволи и черен фашистки гнет. Двадесет и пет години дълеч от родината, под чужда стреха, изживяни в несрета и мизерия. И днес, когато българския народ ликува и демонстрира свободата, извоювана с цената на хиляди и хиляди скъпи жертви, за нас тракийци не остава нищо друго, освен да бъдем безкрайно щастливи и радостни; а ония, които ни тепнат, да не е време тракийци да се определят към политически групировки на О. Ф., жестоко се мамят, защото ние сме жилив и изстрадал народ и не можем да останем нями свидетели на едни събития, от изхода на които зависи нашето щастие и нещастие. Ние имаме житейска опитност и можем сами да отделим справедливото от претъпнатото. За това ние трябва, за сетен път, да стоварим бежанския юмрук, чрез бюлетина на О.Ф. върху подлата измяна на ония, които все още се мъчат за една подла преставрация на нерадостното виега. Само няколко дни ни разделят от 18 ноември, когато свободолюбивия български народ ще се изправи, като един човек, в защита на своята свобода и независимост. На този ден ние сами ще се определим дали да се върнем назад към позорното минало на реакционния фашизъм, или пък да тръгнем по пътя на едно културно съревнование между всички свободолюбиви народи.

Сашо

МЛАДЕЖТА ЩЕ ГЛАСУВА ЗА ОФ защото иска:

Не разтурване на политическите младежки боеви О. Ф. организации.
Не арестуване на тяхните членове и подлагане на нечувани средновековни мъчения.
Не избиване без съд и присъда.
Не набучване на колове главите на народните синове. Не избиване по горите на хиляди младежки партизани.
Не гниене на хиляди младежки повлажните зандани. Не нечувани страдания на десетки хиляди по концлагерите и черните роти. Не бесен шовинизъм против нашите съседи.
Съветския Съюз. Не диви расови теории. Не разбойническо ограбване на нашето стопанство и гладуване на нашия народ и неговата младеж.
Не драконовска цензура на печата. Не реакционни науки и методи в училищата и университетите.
Не да се бие като автомат и послушно оръдие в ръцете на фашистите.

дежки ОФ организации и привличане в тях всички неутрални младежи. Свободно участие в живота на масовите организации — кооперации, читалища и др. Свободни младежки клубове за просвета и увеселение. Разширяване на политическите права. Заемане отговорни места в държавния апарат. Гимнастически салони за дъщерите и синовете на народа. Нови трудови договори. Равен труд—равна заплата. Премахване безплатния чирашки труд. Хигиенични обществения за младите работници. Откриване вечерни гимназии. Кооперативно обработване на земята. Намаляване цените на индустриалните произведения. Съюз на работническата и селска младеж. Откриване на нови гимназии. Пълни демократични основи на нашето училище. Здравно общественно и гражданско, действително патриотично възпитание в нашата войска. Вечна и ненарушима дружба между българската младеж и младежта на всички свободолюбиви народи.

А защото иска да се бори за:
Окрепване на политическите мла-

Тракийци, работим ли всеотдайно за платформата на Отечествения фронт, ние се борим за възвръщането ни по родните места!

Победата на Отечествения фронт на 18 ноември е и наша победа!

Напред, към избирателните урни с ОФ бюлетина в ръка, да смажем и последните останки от фашизма—враг на свободолюбивите народи!

По кой път?

Някой наши сънародници, свикнали с недалечното минало, когато по неволя трябваше да стоим на страна от политическите борби и на развилите се събития тогава гледахме, като на нещо временно, на една стихия, която и без нас щеше да си отmine. Днес обаче, ние не можем и не трябва да вървим по стария път, като се знае, че икономическите въпроси, националните и специално тракийския въпрос се крие, преди всичко, в основата на политиката и политическите проблеми.

Кой ще отрече, че и в миналото фактически ние не сме били въвн от партийно—котерийните домогвания на това или онова фашистко правителство, като че знае, че нашите организации бяха исклучително в ръцете на отявлени фашисти, които умишлено спъваха културно-просветното издигане на тракийци и правилната им политическа ориентировка. Следователно ние се интересуваме от политиката, толкова до колкото последната е в неразривна връзка с националните борби тежение и засяга, преди всичко, националните и малцинствени въпроси които в тогавашното общество се разрешаваха от юмручното право и ние, тракийци трябваше да бъдем разменна монета в ръцете на шепя продажни шовинисти, които нагаждаха държавния апарат и политиката за своите груби интереси.

Следователно, ние не сме слепци и не можем, като жив труп, да се влачим по течението, което винаги и всякога ни е носило в тинята на невежеството и политическо късогледство. Нека се знае, че няма народ, който сам да е приел нерадостната съдба. Участва на бежанеца

е пак плод на лошата политика на грубите домогвания на империализма. И днес когато свободолюбивите народи се изправиха като един човек, в защита на своите жизнени интереси, ние тракийци не може да останем въвн от тази борба за едно правилно разрешение на националните и малцинствени въпроси, за едно зачитане свободата и независимостта на малките народи, за тяхното самоопределение и мирно развитие. Ние вярваме, че на мирната конференция ще бъдем разбрани от великите демокрации и поставени на своето място, а не да се скитаме вечно, като чергари.

Логично ли е тогава да мислим, че и днес ние трябва да се отклоним от последния и решителен двубой между нашата и световна реакция от една страна и от друга свободолюбивите народи, които искат да запазят, преди всичко, историческите демократични завоевания спечелени в борбата срещу фашизма, за действително по красив и смислен живот.

Трябва ли тогава и днес да си останем пак същите слепци и станем неволни сътрудници на ония, които довчера се гавреха с националното ни чувство и честа, на тракийския въпрос гледаха с око на грабител и се интересуваха от нас толкова, до колкото можяха да ни използват в провежданата от тях грабителска и противонародна политика. Нашият път води и ще води към ония хоризонти, които ще ни гарантират свободата и правата на един народ, който наистина заслужава едно щастливо бъдеще.

Стаю Кирев

Всички жени на крак

За пръв път в историята ще се произведат свободните парламентарни избори.

За пръв път ние жените ще искажем своята мощна воля за утвърждаването на О.Ф. За нас изборите имат голямо значение и всички жени имаме право да си кажем думата. И трябва да я кажем.

Няма никакво съмнение. Тая дума не може да бъде друга освен пълната подкрепа на ОФ. Защото той единствен от всички досегашни управления премахва до основи всички политически безправия на жената и защото с осъществяване на своята програма, той ще направи по лек и по щастлив живота на работничката, чиновничката, учителката, майката и тяхните деца. Факта обаче говори, че ние организирателите жени антифашистки от проф. организации, от женски народен съюз доказахме, че вървим

твърдо под знамето на ОФ. Ето защо сега трябва да потвърдим, че ние ще направим всичко възможно за да разясним и на последната неорганизирана жена от града и селото за значението на тия избори и платформата на ОФ, където много място е отделено за защита на жената и майката. Да им обясним да използват своите граждански и политически права и да не останем нито една жена която да не гласува за ОФ листа.

Всички трябва да имаме съзнанието и да вървим по пътя на ОФ без разлика на вяра и народност. Всички жени на крак за ОФ избори. Да превърнем изборите на истински празник на народната воля, да не позволим на реакцията да надига глава, за да изградим с общи усилия мощна, цветуща, демократична България.

А. Маргаритова

НА КЪДЕ?

Един въпрос на който всеки един от нас, изправен пред решителната дата—18 ноември—когато ще се решава съдбата на народ и отечество, трябва да даде своя добре обмислен и правилен отговор.

На къде? —Към фронта на новата демократична Отечественофронтowska власт ли, която на 9 септември пое управлението на страната, след тежка и кървава борба с нацистко-фашистките изверги, или към фронта на тъй наречената „отечествено фронтowska опозиция“ (?), която нямайки опора в народните маси, се стреми за заеме държавната власт само и изключително с подкрепата на външна сила?

Отечествено фронтowska власт, която води народните съдбини от името на целокупния български народ, е в открита, честна и лоялна борба. Не страхувайки се от силата, или по-право от безсилието на опозицията, тя я кани да поведе своите кадри, ако има такива, на открито изборно състезание, за да се види най-после на дело на чия страна са народните маси. И тогава неверующите томовази, у нас и във, заблуждавани от кликата на гетовщина, ще се уверят, че тая последната, няма подкрепата на народа.

Но, тази „отечествено фронтowska опозиция“, вместо да поведе откритата борба на стъгдата на изборното състезание, обяви бойкот на депутатските избори и апелира към народа да не взема участие — да не гласува въобще, та по тоя начин да постигне пъклената си цел: да бъде помрачена славата на Отечествено Фронтowska власт, като власт народна и демократична и да я постави в невъзможност за сключването на един почтен и достоен за народа ни мир.

Бойкот на изборите! — А това ще рече: на 18 ноември—в деня, когато ще се решава съдбата на цял народ,—ние приспизвани от своите блянове да очакваме щастливото бъдеще на България, което сигурно ще дойде, щом на държавната трапеза, под влиянието на външна намеса, се настани петкозци, гиргиновци и пр!

За нещастие на опозицията българския народ не ще може да направи това. Този народ, който е водил сам борби и войни, преди и след освобождението, не е годен за

такава низост: да бъде само зрител и наивен наблюдател на политическата стихия, която се готви за голяма изборна победа на 18 ноември. Българският народ е борчески, той знае и може да се бори, а не да стои като стара немощна баба при огнището, тогаз когато се кове съдбата на отечество и народ. Този народ, израстнал в политически и икономически борби, за повече своен живот, водил борби и срещу тъмните сили на реакцията в последните години, не ще савие борческото си зване на 18 ноември, а ще тръгне масово към изборното място, за да докаже своята политическа зрелост и своето високо гражданско съзнание, както и готовността си да се бори и защити своята народна власт.

На къде? —Към изборното място на 18 ноември, с бюлетина в ръка, начело на която стои безстрашния, славния и мъдрия народен борец—водач, генерал от народа — **Добри Терпешев!**

Другият път—пътят на отрицанието и бойкота, който проповядва опозицията, е път към срамното и тъмно минало на цанковци—филовци и компания, който веднъж за винаги е отречен в съзнанието на българския народ и осъден от историята.

П. Маймунков

Когато демократите бяха на власт

(през 1931—34 год.)

Настанеше ли вечер, настъпеше ли плътен мрак над града, улиците опустяваха. Не смееше човек на улицата да се покаже, защото тъмни сянки сновяха с пушки и когото срещнат, Господ да им е на помощ. Можеше и в магарешки рай да влезне.

Моята къща почти всяка вечер се вадеше от „ангелите“ на г. Гергинов, макар и да не бях активен комунист в каквато черна краска бях обрисован в обществената безопасност. Една вечер когато моят син Янко Георгиев (Ягич) артист и основател на няколко театрални трупи, отиваше към домът си присрещнаха го старши стражара Тонев и други полицейски вълци и го питат:

—Къде беше?

—Казал им, че бил у дома. Нана-

ТУРСКИТЕ УЧИЛИЩА В КЪРДЖАЛИЙСКО

Бяхме при Околийския училищен инспектор, и на въпроса ни: как се е гледало до 9 септември на турските училища от страна на миналата власт и как сега Отечествения фронт работи за подпомагането им, ни отговори:

Фашистите искаха да изтрият турското малцинство в България. Ако турското население искаше да учи децата си, праляха се всякакви спънки. В всяко училище трябваше да има учител българин. Тоя човек беше око и ухо на управниците преди 9 септември. Днес с тая срамна работа е свършено вече. Турски училища се отварят и без да има учител българин и то още в началото на годината.

По рано се назначаваха учители, колкото се може по невежи, та да държат младежта в тъмнина.

След 9 септември училищата се откриват в всяко село, там където има повете от 20 деца. Въпроса с учителите в тези училища е тежък. Търсят се такива.

Работническата партия и Рамса, ще задължат свои хора, които имат право да станат учители, вместо да стават чиновници в града да отидат в турските села и там да помогнат за просветата на турския народ.

Днес не се прави разлика между българските учители и турските. Те заедно участвуват в конференции по училищните работи и членуват в

учителската организация. Сега ние настояваме турските училища да станат държавни. Издържането на училището и учителите да не е от селото и от държавата. Искане се още на няколко близки села да има едно училище, но добре обзаведено с здание, където децата да живеят да се хранят, да спят, да учат и други удобства.

Вече в Кърджали е направено такава училище. 30 деца, турчета и помачета живеят в прогимназията, учат се, хранят се и се обличат на обществени разноски. За подпомагане на този пансион е подпомогнала войската и всички дружества в града. ОФ комитет е дал 50,000 лева, читалището 40,000 лева, шивачите без пари са ушили дрехите на децата, обувците без пари направиха обувката им.

Иска се това което се учи в българските училища, да се учи и в турските, но на турски език. В турските училища, да се преподава не само корана, но и смятане, история и др.

Ние не мислим само за децата. Миналата година се проведоха в 40 села три месечни курсове за изучаване на новата турска азбука. Курсовете се посетиха от около 900—1,000 души. Това показва, че турския народ обича просветата.

Аз като човек на Отечествения фронт Ви казвам, че няма да пожелая силите си за заздравяването на турските училища в Кърджалийско за премахване на всички трудности и за просвещаване на турското население.

ДЕЦА,
купете си излезлата от печат книжка
В ПИАНИНАТА
от П. Г. Сиротов
като изпратите в писмо 20 лв.
до автора, ул. „Полянска“ № 7
гр. Хасково

но да гласуват за тях и въпреки това пак не успеха.

Тъквива бяха свободните избори на Мушанов и с-не Гиргинов, които сега леят крокодилски сълзи за старата песен на нов глас.

Георги Пенев—хлебар

СВЕКЪРВА

Пътната врата се отвори тихо и Сребра, младата невеста, надникна в двора. Нямаше никого. Тя премина ситният калдаръм, остави кофата с вода на земята и превита надве се вмъкна в една от стаите под сачака. Старата ѝ свекърва Кера, бутна вратичката на задния двор гдето беше градината и добитъка и като мърмореше, разпъди малките пилета влезли преди нея. Спъна се в буталото, сложено на сред двора за избиване на маслото и го събори. Млякото се разли по земята и топката масло се камбурна в локвата. Петър си идеше от нивата. Баба Кера се завайка срещу сина си:

— Майци, Петре, думам ти, кулава е в ръцете, ама на, не ме слушаше, майци, та я взе тогава. Избърках маслото, и, доде ида в градинката, максус, чумата е бутнала бъркалото, та зная да стане и маслото и бърканицата.

Петър сви вежди, погледна към прозореца на тяхната стая и зърна отвътре бледото лице на уплашената Сребра, сви юмрук и се завете. Сребра мълчалива го очакваше. Петър не я запита нищо. Свистият юмрук се издигна в въздуха и стовари върху рамото ѝ. Младата жена пад-

на в краката му.

— Петре.... проплака Сребра и забодеше глава в рогозката: Петър излезе навън. Жената стана от пода, изтри мокрото си лице и също излезе на двора. Майка и син си шушукаха нещо в кухнята. Скръбна въздишка се изтъргна от младите гърди на Сребра, като ги видя. Но щата бавно настъпваше, но отдавна — години вече, пред очите на Сребра беше заседала още по-тъмна нощ.

Тази вечер Петър се завърна късно от механата. Свита в постелката, с отворени в тъмнинята очи, тя го очакваше. Вратата остро изкърца и той влезе като се олюляваше. Ритна я веднъж-дваж и уплашена Сребра се сви на куп в ъгъла. Нещо зашавя в утробата ѝ. Тя добре го почувствува. Един нов живот се роди тази вечер в нея. Обхвана я неизмерима радост и лесно понесе ругатните и боя. Тя обхвана с треперящи пръсти корема си и остана в трепет цялата нощ. Утрото я завари умислена и вкоченявана от студ. Късната есен беше попарила отвън цветята в малките саксийки. Листата на големия везир пред къщата капеха, попарени от сланата. Сребра се надигна от постелките, погледна мъ-

жа си, простря ръка да го погали по косите, но уплашено я прибра в скута си. С ситни крачки се запъти към кухнята, където свекърва ѝ нещо мърмореше. Като видя Сребра, тя изблещи очи насреща ѝ:

— Спи ли се до това време, мари сънливко? Убостнице такава? Бездеткиньо. Само ни срамиш. Аз едно време напред свекърва си ставах и всичко завтасвах.

Сребра не каза нищо. Спря се при ношкочките, провери дали е втасала маята и започна да пресява брашното в единият край — зави ѝ се свят и едва удържа ситото. Старата отново кресна над главата ѝ:

— Мари, ти у майка не си ли живяла, та да не те научи как се държи сито в ръце. Я гледай, кулава жена, брашно не знае да пресява, та го прави зиян по земята.

Ръцете на Сребра се още повече разтрепераха. Свекърва ѝ я избута на страни и ядосана грабна ситото от ръцете ѝ. Петър влезе в кухнята. Баба Кера го посрещна ядосано:

— Погледни, сине, бива ли на стари години аз да меся хляба. Защо ми я доведе тая в къщата ми. Небива е за нищо, кулава е, сине, думам ти аз, ама на.

— Сребро, скоро да отмениш майма. До гуша ми дойде. Две жени сте в къщи, а неможете да се спо-

годите.... Хайде де.....дигна юмрук си Петър и сви вежди още повече.

Сребра превита с мъка зася брашното. Свекърва ѝ продължаваше усмива кекавшината ѝ. Петър халпа два-три залъка и побърза да излезе навън. Денът беше слънчев, бав, забравен летен ден. Пчели бръмчаха край къщата и жадно пиваха нектара на последните есенни цветове. Сребра шеташе из двора, мълчалива с тъжни очи. Свекърва ѝ викаше по нея, ругаше и шеташе. Петър не се завърна за обяд. Бе отишъл на нивата да оре. Като видя това Сребра отряза парче хляб, присипа ядиво, зави го и се опита за нивата. Още от далеч тя го погна. Слънцето го озаряваше и като някоя великан размахваше роко ръката си и пръскаше злато зърно. Като наближи Сребра се усмихна. Той я погледна дишхом.

— Нося ти да халнеш, Петре, се обади кога тръгваше.

Тя сведе очи.

Петър нищо не ѝ проговори. Сребра примига срещу него, чака малко и се обвърна тъжно зад и тръгна.

— Чакай, искам да те питам що — чу гласът му тя и се спъна.

— Пет годинн как сме венн, тъй ли веднъж не се отвори о...